

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobců: a) F. P.
b) J. P.
zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 3. 2018, č. j. OAM-192/ZA-ZA11-ZA19-2018 a č. j. OAM-193/ZA-ZA11-ZA19-2018,

takto:

- I. Věci vedené pod sp. zn. 32Az 13/2018 a sp. zn. 32Az 14/2018 se spojují ke společnému projednání a budou nadále vedeny pod sp. zn. 32Az 13/2018.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2018, č. j. OAM-192/ZA-ZA11-ZA19-2018 a č. j. OAM-193/ZA-ZA11-ZA19-2018, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobci napadli dvěma samostatnými žalobami doručenými Krajskému soudu v Hradci Králové dne 13. 4. 2018 v záhlaví specifikovaná rozhodnutí žalovaného. Žalovaný shledal žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany, které podali dne 27. 2. 2018, nepřipustnými podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona a současně určil, že státem příslušným k posouzení podaných žádostí je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ nebo „dublinké nařízení“), Italská republika.
2. Krajský soud usneseními ze dne 19. 4. 2018 přiznal žalobám odkladný účinek.
3. Krajský soud dále výrokem I. tohoto rozsudku spojil obě žaloby ke společnému projednání, neboť se jedná o stejná rozhodnutí ve věci manželů, která spolu skutkově souvisejí [§ 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

II. Obsah žalob

4. Žalobci v podaných žalobách (obsahově shodných) předně namítali nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vztahu k dodržení podmínek čl. 23 dublinkého nařízení, které upravuje podmínky a lhůty předložení žádosti o přijetí zpět v případě, že byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu v dožadujícím členském státě. Dle odstavce 2 uvedeného ustanovení platí, že žádost o přijetí dotčené osoby zpět musí být podána do dvou měsíců od nalezení shody v systému EURODAC, a pokud tato lhůta není dodržena, má to za následek přechod odpovědnosti za meritorní posouzení žádosti dotyčné osoby o mezinárodní ochranu na dožadující členský stát.
5. Dle napadených rozhodnutí požádala Česká republika Italskou republiku o přijetí žalobců zpět dne 2. 1. 2018, a to na základě nalezení shody v systému EURODAC. Z rozhodnutí však není zřejmé, kdy byly žalobcům sejmuty otisky prstů a kdy měl žalovaný k dispozici výsledek lustrace, a tedy kdy byla nalezena shoda. Nelze proto ověřit dodržení dvouměsíční lhůty k zaslání žádosti o přijetí zpět. Tato skutečnost přitom může mít zásadní vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v případě nedodržení dvouměsíční lhůty by odpovědnost za posouzení žádosti žalobců přešla na Českou republiku. Zároveň žalobci upozornili na to, že údaje k podané žádosti o mezinárodní ochranu poskytli teprve dne 2. 3. 2018. Datum zaslání žádosti o přijetí žalobců zpět tedy předchází datum samotného podání žádosti žalobců o mezinárodní ochranu na území České republiky. Namítají, že postup žalovaného nemá žádnou oporu v zákoně nebo v přímo použitelném dublinkém nařízení, což vedlo k vydání nezákonného rozhodnutí.
6. Pro případ, že by nadepsaný soud shledal tuto námitku nedůvodnou, žalobci dále namítají, že v případě jejich návratu do Itálie by mohli být vystaveni ponižujícímu nebo dokonce nelidskému zacházení ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a

základních svobod (dále jen „Úmluva“), respektive článku 4 Listiny základních práv EU. Důvodem jsou nevyhovující přijímací podmínky pro zranitelné žadatele o mezinárodní ochranu v Itálii. V této souvislosti poukázali na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 4. 11. 2014, *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12. Konstatovali, že dle ESLP i Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) je domněnka, podle které státy participující na dublinském systému dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu chráněná Úmluvou, vyvratitelná. Uvedenou domněnku lze vyvrátit, pokud existují závažné důvody domnívat se, že dotčené osobě, bude-li navracena, hrozí reálné nebezpečí, že bude vystavena zacházení v rozporu s tímto ustanovením. V takovém případě je dle ESLP povinností předávajícího státu provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby (bod 104 rozsudku *Tarakhel proti Švýcarsku*).

7. Žalobci dále poukázali na zprávu zpracovanou v srpnu 2016 švýcarskou nevládní organizací Swiss Refugee Council (Organisation suisse d'aide aux réfugiés, dále jen „OSAR“) nazvanou *Reception conditions in Italy – Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy* (dále jen „zpráva OSAR“). Z této zprávy mimo jiné vyplývá, že italský přijímací systém je neudržitelný, nepropracovaný, přijímací podmínky a přístup k azylovému řízení jsou problematické a ne vždy zaručeny. Často jsou založeny pouze na krátkodobých nouzových opatřeních, žadatelé nebo i držitelé mezinárodní ochrany pak často skončí na ulici bez jakékoli pomoci. Zpráva zároveň upozornila na tyto nedostatky:
 - protože dublinští navrástenci jsou jen malá skupina, neexistuje propracovaná procedura, jak je přijmout zpět do azylového systému (str. 9 zprávy);
 - situace lidí, kteří získali v Itálii ochranu, je špatná, nemají nárok na státní podporu, často končí bez domova na ulici, ve slumech nebo squatech (str. 9, 41 a 44);
 - jak delegace zjistila při návštěvě squatu Selam Palace v Římě, stále zde žijí četné rodiny a svobodné matky s dětmi a kojenci, i přes zákonný požadavek na ochranu dětí, životní podmínky porušují nejlepší zájmy dítěte a jsou proto neslučitelné s povinnostmi vyplývajícími z Úmluvy OSN o právech dítěte (str. 57);
 - s ohledem na tuto nejasnou situaci a opakující se porušování zásady jednoty rodiny musí země, které vracejí rodiny nebo jiné zranitelné osoby do Itálie, získat další individuální vysvětlení ohledně situace v jednotlivých případech, v průběhu převodu rodin nelze vyloučit porušování čl. 3 Úmluvy (str. 58).
8. Žalobci odkázali rovněž na „report AIDA (Asylum Information Database) z roku 2016“ (bez bližší specifikace), ve kterém se má uvádět, že osoby přemístěné do Itálie z jiného členského státu běžně přijedou na jedno z hlavních italských letišť (Řím, Milán). Navrástenci žadatelé čelí rozličným situacím v závislosti na tom, jestli už v minulosti požádali v Itálii o azyl, a také v závislosti na tom, zda v době jejich nepřítomnosti příslušné úřady stihly o statusu žadatele rozhodnout. Největší problém, kterému navrástenci do Itálie čelí, se týká přijímacích podmínek – to je problém všech žadatelů o azyl.
9. Dalším zdrojem, na nějž žalobci poukázali, je zpráva *Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy*, kterou 9. 2. 2017 společně vydaly nevládní organizace Danish Refugee Council (dále jen „DRC“) a OSAR (dále jen

„zpráva DRC a OSAR“). Tato zpráva dle žalobců zmiňuje, že žádní z žadatelů, kteří byli monitorováni, neměli přístup do SPRAR center po příjezdu do Itálie, ale byli umístěni do zařízení nevhodných pro rodiny s dětmi. V jednom případě dokonce nebyla zajištěna soudržnost rodiny. Navraceným zároveň nebyl poskytnut dostatek informací o probíhajícím procesu. Italské úřady přijímají rodiny a osoby se zvláštními přijímacími potřebami nahodile a existuje zde riziko porušení lidských práv těchto osob. Italský právní systém negarantuje žádný specifický přijímací systém pro rodiny s dětmi v dublinském řízení. V rámci širší kategorie navracených je kromě toho třeba rozlišit, jestli žadatelé byli součástí přijímacího systému během svého minulého pobytu v Itálii. Pokud osoby byly v minulosti umístěny v přijímacích střediscích, které opustily, mohou mít po návratu do Itálie problém s žádostí o ubytování – jejich žádost o nový přístup do přijímacího zařízení může být zamítnuta.

10. Podle žalobců je situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii i v současné době citlivá a neustále se vyvíjí, a tak je třeba k přemísťování žadatelů do této země přistupovat s velkou opatrností. Rozhodnutí o příslušnosti Itálie by mělo vycházet z co nejaktuálnějších dostupných informací o Itálii a obsahovat jejich vyhodnocení v kontextu konkrétních skutkových okolností každého žadatele. Nyní napadená rozhodnutí žalovaného pak tyto požadavky nesplňují. Žalovaný v nich sice uvedl, že se věnoval tomu, zda v Itálii nedochází k systémovým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, jeho odůvodnění závěru, že tomu tak není, však bylo nedostatečné. Žalovaný se totiž vůbec nezabýval otázkou adekvátnosti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu v Itálii, a to zejména ve vztahu k rodinám s malými dětmi. Žalovaný ignoroval požadavky ESLP kladené na důkladnost a individuálnost posouzení situace s ohledem na možné riziko porušení čl. 3 Úmluvy. Poukázal na zcela obecné informace, jimiž je možné argumentovat v podstatě v každém případě předání žadatele do Itálie.
11. Tvzení žalovaného, podle něž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen „UNHCR“) ve svém stanovisku z července 2013 jednoznačně hovoří o zlepšení situace v Itálii, lze dle žalobců označit minimálně za zavádějící. Ve zmíněném stanovisku UNHCR se sice skutečně uvádí, že v azylovém systému Itálie došlo v porovnání s předchozími lety ke zlepšení, nicméně i nadále zde pořád přetrvává řada nedostatků, a to zejména v oblasti přijímacích podmínek žadatelů a jejich následné integrace. Výslovně zde bylo například uvedeno, že podmínky v centrech pro žadatele o mezinárodní ochranu nejsou adekvátní, zejména z důvodu přeplněnosti. Uvedené stanovisko nebylo do současnosti revidováno, a tak lze mít za to, že tyto nedostatky italského azylového systému přetrvávají. Podle údajů Eurostatu navíc vyplývá, že oproti období, kdy bylo toto stanovisko vydáno, vzrostl počet žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii téměř trojnásobně. K poukazu žalovaného na skutečnost, že v Itálii žádá ročně o mezinárodní ochranu několik tisíc uprchlíků, žalobci namítli, že tato skutečnost nesvědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Tento stav je způsoben tím, že Itálie je nejlépe dostupná pro uprchlíky směřující do Evropy v rámci migrační vlny z Afriky, obdobně jako je Řecko „narázovou zemí“ pro uprchlíky z Blízkého Východu. Skutečnost, že v Itálii požádá o mezinárodní ochranu tolik osob, spíše nasvědčuje přetížení tamního azylového systému. Ze statistik Eurostatu plyne, že v prosinci roku 2017 evidovala Itálie 152 420 nevyřízených žádostí o mezinárodní ochranu, což je druhý nejvyšší počet mezi členskými zeměmi EU. Toto číslo se přitom v průběhu posledních měsíců stále zvyšuje.

12. Žalobci dále namítli, že žalovaný vůbec nezvažoval aplikaci diskrečních ustanovení, zejména čl. 17 nařízení Dublin III. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se sice jedná o ustanovení, které není nárokovatelné, avšak v případech hodných zvláštního zřetele je správní orgán povinen řádně odůvodnit, proč se rozhodl diskreční oprávnění nevyužít. Takovými případy hodnými zvláštního zřetele jsou přitom mimo jiné humanitární případy nebo případy, kdy je namístě projev solidarity mezi členskými státy.
13. V případě žalobců se dle jejich názoru jedná o případ hodný zvláštního zřetele i z toho důvodu, že jde o rodinu s několikaměsíčním dítětem, které se navíc narodilo na území České republiky, jde tedy o zranitelné žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobci mají být předáni do Itálie, což je země s dlouhodobě vysokým počtem žadatelů o mezinárodní ochranu, a lze mít důvodné pochybnosti o schopnosti Itálie zajistit všem žadatelům, zejména pak rodinám s nezletilými dětmi, dostatečně uspokojivé přijímací podmínky. Žalovaný má přitom v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 6 odst. 1 nařízení Dublin III povinnost respektovat nejlepší zájem dítěte. Žalobci v této souvislosti dále namítli, že na uvedená ustanovení nelze nazírat pouze jako na interpretační vodítko, ale představují nárokovatelné právo. V případě čl. 6 nařízení Dublin III má jít o právo nezletilého žadatele o mezinárodní ochranu na to, aby v rámci řízení, jímž se určuje stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, byly náležitě zohledněny a respektovány jeho nejlepší zájmy. Uvedené ustanovení zároveň nedopadá pouze na nezletilé bez doprovodu, kterým jsou v rámci dublinského řízení poskytovány ještě další záruky. Žalobci mají také za to, že nejlepší zájem dítěte, které žádá o mezinárodní ochranu společně s rodinnými příslušníky, nelze omezovat pouze na zachování celistvosti rodiny, ale jedná se o širší koncept. Ostatně i čl. 6 odst. 3 nařízení Dublin III ukládá členským státům brát v úvahu mimo jiné blaho a sociální rozvoj dítěte.
14. Žalobci dále namítli, že ESLP ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku* zdůraznil nejen nedostatky azylového řízení v Itálii, ale i skutečnost, že se jednalo o zranitelnou skupinu žadatelů. Žalobci představují zranitelné osoby, neboť žalobce a) je nezletilou osobou a žalobci b) a c) o něj pečují. Žalovaný sice uvedl, že si vyžádal individuální záruky, podle nichž v Itálii nedojde k rozdělení rodiny, zachování celistvosti rodiny však není jedinou podmínkou, kterou je potřeba ze strany Itálie respektovat, aby mohlo dojít k předání žalobců na její území. ESLP ve zmíněném rozsudku výslovně uvedl, že přijímací podmínky pro děti musí být přizpůsobeny jejich věku, aby se zajistilo, že tyto podmínky pro ně nevytvářejí situaci stresu a úzkosti s obzvláště traumatickými důsledky. Z napadených rozhodnutí však nevyplývá, že by Itálie poskytla záruky i v tomto ohledu. Záruky poskytnuté ze strany Itálie podle žalobců nelze považovat za dostatečné.
15. Žalobci navrhli, aby krajský soud napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalším řízením.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobám obdobně jako v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v případě žalobců nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. nařízení Dublin III, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Ze systému EURODAC (sejmutí a porovnání otisků prstů) bylo ověřeno, že žalobci podali žádost o mezinárodní ochranu v Itálii jakožto prvním

členském státě dne 5. 7. 2017 a 6. 7. 2017, státem příslušným k posouzení jejich žádostí je tedy Itálie. Dále žalovaný uvedl, že dne 2. 1. 2018 požádal Italskou republiku o přijetí žalců zpět na své území a posouzení jejich žádostí o mezinárodní ochranu, jež podali ČR. Dne 14. 2. 2018 pak žalovaný obdržel informaci, že Italská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalců o mezinárodní ochranu.

17. K námitce týkající se žalobci tvrzené existenci systémových nedostatků v azylovém řízení, či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení, žalovaný zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že Italská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány EU vyjádřily ve smyslu zdržení se transferu žadatelů o mezinárodní ochranu, jak tomu bylo v případě Řecka. Organizace UNHCR nevydala ohledně Italské republiky žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Ani na úrovni Evropské unie, ani ze strany ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Italské republice. Italská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, mají žalobci možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Je na žalobcích, aby prokázali, v čem spatřují nedostatky azylového systému v Itálii. Žalobci však během správního řízení nezpochybnili kvalitu italského azylového systému, naopak v pohovoru sami uvedli, že ubytování, které jim bylo poskytnuto během jejich pobytu v Itálii, bylo v pořádku. Žalovaný setrval na závěru, že z jemu dostupných informací a zpráv, které jsou obsaženy ve správních spisech, neplyne namítané porušení čl. 3 Úmluvy v případě návratu žalců do Itálie. Navíc si vyžádal od italské strany individuální záruku, že nezletilý syn žalců nebude po příjezdu do Itálie odloučen od svých rodičů. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 127/2017 – 25, který se vyjádřil k zatížení italského azylového systému se závěrem, že přes jisté problémy tamního systému nebyla ve vztahu k žadatelům o azyl shledána taková intenzita nedostatků nesoucí s sebou v nikoli ojedinělých případech riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie.
18. Žalovaný dále podotkl, že Česká republika má možnost posoudit žádost o mezinárodní ochranu v případě, kdy je dán předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což není případ Italské republiky. V této souvislosti poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 – 36, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26. Závěrem žalovaný odkázal na tiskovou zprávu Evropské komise ze dne 8. 12. 2016, která informuje o pokroku evropského programu pro migraci. Uzavřel, že Itálie nadále čelí velkým migračním tlakům a že i v italském azylovém systému se jistě najdou určité nedostatky, nejedná se však o takové nedostatky, které by automaticky vylučovaly převod žadatelů o mezinárodní ochranu do Italské republiky. Navrhl, aby krajský soud žaloby jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobců ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Žaloby shledal důvodnými.
20. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí, v nichž žalovaný dospěl k závěru, že žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany jsou nepřípustné. Zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podaných žádostí je Italská republika.
21. Z obsahu správních spisů i odůvodnění napadených rozhodnutí vyplývá, že dne 27. 2. 2018 podali žalobci v Příjímacím středisku cizinců Zastávka žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Z předávacího protokolu Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze stejného dne dále plyne, že žalobci vstoupili na území České republiky dne 9. 12. 2017. Dne 20. 12. 2017 se jim zde narodil syn J. P. (za něho nebyla žaloba podána). Dne 2. 3. 2018 poskytli údaje k podané žádosti, stejného dne s nimi byl proveden i pohovor. Oba žalobci shodně uvedli, že z vlasti vycestovali společně v létě roku 2015 do Libye, kde strávili dva roky a poté odcestovali lodí do Italské republiky, kam dorazili v červnu 2017. Byli ubytováni v uprchlickém táboře v Neapoli. Žalobkyně a) uvedla, že v té době byla těhotná. V Itálii požádali o mezinárodní ochranu, byl s ní proveden i pohovor. Uvedla, že její rodina dostávala v Itálii peníze na pokrytí životních nákladů i stravu. V uprchlickém táboře však nebyl přítomen lékař a nebyla vyšetřena v nemocnici, když byla nemocná. Dále uvedla, že v ČR se jí dne 20. 12. 2017 narodil syn J. P.. Žalobce b) uvedl, že po příjezdu do Itálie jim byly sejmuty otisky prstů. V táboře, kde pobývali, byla zima, špatně fungovalo osvětlení, nedostali lekce italštiny, nebyl s ním proveden pohovor, dlouho čekal na vyšetření se svými zdravotními problémy, nebyla mu poskytnuta náležitá léčba. Uvedl, že on osobně žádost o mezinárodní ochranu v Itálii nepodal, ale domnívá se, že to za něj učinili zaměstnanci tábora, stejně tak, jak to učinili pro všechny ostatní žadatele v táboře. Uvedl, že dostával pravidelně každý měsíc peněžní prostředky, z nichž si ušetřil na cestu do Spolkové republiky Německo. V prosinci 2017 se rodina rozhodla vycestovat vlakem do Spolkové republiky Německo. Při cestě vlakem byli kontrolováni policií ČR a zadrženi na území ČR.
22. Ve správních spisech žalobců je založena listina – záznam o výsledku porovnání otisku prstů ze systému EURODAC. Vyplynulo z ní, že již ve dnech 5. 7. 2017 a 6. 7. 2017 žalobci požádali o udělení mezinárodní ochrany v Italské republice. Dále je se správních spisech založena žádost správního orgánu ze dne 2. 1. 2018 adresovaná Italské republice (jejíž součástí je výsledek provedené lustrace otisku prstů), o přijetí žalobců zpět na své území a posouzení jejich žádostí o mezinárodní ochranu, kterou podali v ČR včetně odpovědi italské strany, kterou správní orgán obdržel dne 14. 2. 2018, s tím, že Italská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Součástí správního spisu je Informace MV ČR - OAMP ze dne 19. 1. 2018, nazvaná – Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu (dále jen „zpráva OAMP“).
23. Žalovaný se předně zabýval tím, zda je dána příslušnost České republiky k posouzení uvedených žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Dospěl k závěru, že nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III nařízení Dublin III, které by určilo příslušnost České republiky k posouzení daných žádostí, proto je nutné aplikovat čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení, dle kterého je k posouzení předmětných žádostí příslušný první

členský stát, ve kterém byly podány, tj. Italská republika. Žalovaný zároveň uvedl, že v případě Italské republiky neexistují závažné důvody domnívat se, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

24. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, „*je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*“ Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřipustná.
25. Přímo použitelným předpisem Evropské unie, na který citované ustanovení zákona o azylu odkazuje, je nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení platí, že: „*Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*“ Podle čl. 3 odst. 2 věty první téhož nařízení platí, že: „*Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*“ Druhá věta tohoto ustanovení upravuje výjimku z přemístění žadatele z důvodů systémových (slovy českého překladu nařízení „systematických“) nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v příslušném členském státě. Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé cit. nařízení totiž platí: „*Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*“
26. Uvedená úprava byla přijata v reakci na judikaturu ESLP (viz zejména rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 2011, *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09) a judikaturu Soudního dvora (rozsudek velkého senátu ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech *N. S. proti Secretary of State for the Home Department*, C-411/10, a *M. E. a další proti Refugee Applications Commissioner a Minister for Justice, Equality and Law Reform*, C-493/10). Soudní dvůr v citované věci konstatoval, že evropský azylový systém je vystaven na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Úmluvy. Jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovodil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se

automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 40).

27. Judikatura správních soudů dovodila, že žalovaný je v odůvodnění rozhodnutí, kterým vyslovuje, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 nařízení Dublin III jiný členský stát, povinen zabývat se vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 24). Závěry žalovaného o dané otázce zároveň musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, popřípadě v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise; v opačném případě se žalovaný dopustí vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44). Žalovaný tedy musí shromáždit relevantní, věrohodné a aktuální informace o právním rámci azylového systému členského státu příslušného k posouzení žádosti a o jeho reálném fungování (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2016, č. j. 42 Az 3/2016 – 49).
28. Krajský soud před vlastním posouzením předmětné věci předně konstatuje, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že před zdejším soudem bylo pod sp. zn. 43Az 5/2018 ve spojeném řízení vedeno obdobné řízení žalobců a jejich nezletilého syna J. P., narozeného dne ... ve věci jejich žalob proti dřívějším třem rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 2. 2018, č. j. OAM-47/ZA-P07-P08-2018 (věc nezl. J. P.), č. j. OAM-2481/DS-PR-P08-2017 a č. j. OAM-2482/DS-PR-P08-2017, kterými byla žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany shledána jako nepřípustná dle § 10a písm. b) zákona o azylu, řízení o mezinárodní ochraně bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určeno, že státem příslušným k posouzení podaných žádostí podle čl. 3 nařízení Dublin III je Italská republika. Rozsudkem ze dne 7. 5. 2018, č. j. 43Az 5/2018 – 103, byla všechna tři rozhodnutí žalovaného zrušena a věc mu vrácena k dalšímu řízení. K odůvodnění rozsudku lze stručně konstatovat, že důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného soudem byla skutečnost, že žalovaný plně nedostal požadavkům kladeným výše citovanou judikaturou na posuzování funkčnosti azylového systému v Italské republice s tím, že podkladové zprávy k hodnocení tamního azylového systému byly nedostatečné (v podrobnostech viz níže).
29. Než soud přistoupí k vypořádání žalobních námitek, týkajících se tvrzení žalobců, že v případě jejich návratu do Itálie by mohli být vystaveni ponižujícímu nebo dokonce nelidskému zacházení ve smyslu článku 3 Úmluvy, respektive článku 4 Listiny základních práv EU z důvodu nevyhovujících přijímacích podmínek pro zranitelné žadatele o mezinárodní ochranu v Itálii (jež se v podstatě shodují s žalobními námitkami, kterými žalobci argumentovali v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 43Az 5/2018), je třeba vypořádat se s první žalobní námitkou. Tou žalobci namítali nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vztahu k dodržení podmínek čl. 23 nařízení Dublin

III, upravujícího podmínky a lhůty předložení žádosti o přijetí zpět v případě, že byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu v dožadujícím členském státě.

30. Dle odstavce 2. a 3. uvedeného ustanovení platí, že žádost o přijetí dotčené osoby zpět musí být podána do dvou měsíců od nalezení shody v systému EURODAC, a pokud tato lhůta není dodržena, má to za následek přechod odpovědnosti za meritorní posouzení žádosti dotyčné osoby o mezinárodní ochranu na dožadující členský stát.
31. K uvedené žalobní námitce se žalovaný nevyjádřil.
32. Jak je již uvedeno výše, ze správních spisů bylo soudem ověřeno, že dne 2. 1. 2018 požádala Česká republika Italskou republiku o přijetí žalobců zpět, když součástí této žádosti je výsledek provedené lustrace otisku prstů ze systému EURODAC, podle které bylo zjištěno, že žalobci již dne 5. 7. 2017 a 6. 7. 2017 požádali o udělení mezinárodní ochrany v Italské republice.
33. Žalobcům lze přisvědčit v tom, že ze samotné listiny o provedené lustraci ze systému EURODAC [s nadpisem EURODAC SRE, č. 1. 25 správního spisu žalobkyně a); č. 1. 21 správního spisu žalobce b)], nelze zjistit datum nalezení shody. Z výpovědí žalobců je však nepochybné, že dne 9. 12. 2017 byli Policií ČR zadrženi na území ČR. Následující den byli z důvodu nelegálního pobytu zajištěni a umístěni do Zařízení pro zajištění cizinců Běla Jezová (jak mimo jiné vyplývá z rozsudku č. j. 43Az 5/2018). Je tedy zřejmé, že otisky prstů za účelem ověření v systému EURODAC jim byly sejmuty nejdříve dne 9. 12. 2017. Žádost italské straně o přijetí žalobců zpět byla odeslána dne 2. 1. 2018 (již s výsledkem o nalezení shody), lhůta dle článku 23 Dublin III byla nepochybně dodržena.
34. K upozornění žalobců, že údaje k podané žádosti o mezinárodní ochranu poskytli teprve dne 2. 3. 2018 a že datum zaslání žádosti Italské republice o jejich přijetí zpět předchází datum samotného podání žádosti žalobců o mezinárodní ochranu na území ČR, krajský soud uvádí, že ani tato námitka není důvodná. Na případ žalobců a časový sled událostí, je třeba nahlížet komplexně od jejich vstupu na území České republiky, tedy i v kontextu řízení vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 43Az 5/2018. Je totiž zcela zřejmé, že uvedené informace a listinné důkazy (nalezení shody v systému EURODAC s údaji o dříve podaných žádostech žalobců v Itálii dne 5. 7. a 6. 7. 2016), měl žalovaný k dispozici již pro svá předcházející rozhodnutí ze dne 20. 2. 2018, a opatřil je poté, co byli žalobci zadrženi při nelegálním vstupu na území ČR (9. 12. 2017). Protože však žalobci dne 27. 2. 2018 podali na území České republiky nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, vycházel žalovaný při jejich rozhodování ze stejných údajů a podkladů, na nichž se nic nezměnilo. Ze strany žalovaného tak nedošlo k porušení čl. 23 Nařízení Dublin III.
35. Jak již krajský soud naznačil výše, žalobní námitky týkající se kritiky italského azylového systému ve vztahu k posouzení systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III jsou zcela totožné s žalobními námitkami, kterými žalobci, zastoupeni i stejným zástupcem, argumentovali v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 43Az 5/2018. Krajský soud proto považuje za rozumné, a to i z důvodu právní jistoty žalobců, při přezkumu napadených rozhodnutí v tomto řízení, důvody, pro které byla předchozí rozhodnutí žalovaného zdejším soudem zrušena a s nimiž se ztotožňuje, respektovat (jak bude dále uvedeno).

36. Krajský soud po přezkoumání žalobou napadených rozhodnutí a podkladů obsažených ve správních spisech dospěl k závěru, že žalovaný požadavkům kladeným výše citovanou judikaturou v posuzované věci nedostál. Podle žalovaného neexistují závažné důvody domnívat se, že Itálie vykazuje systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaný vyšel zejména z vlastní zprávy k italskému azylovému systému ze dne 19. 1. 2018 nazvané *Itálie – Informace OAMP – Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu*. V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný konstatoval, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Itálie. Dále uvedl, že poslední doporučení UNHCR k situaci v Itálii z července 2013 jednoznačně hovoří o zlepšení tamní situace oproti předchozím létům. Následně již UNHCR nevydala žádné negativní stanovisko ve vztahu k realizaci návratů do Itálie. Nebyl tedy vznesen požadavek, aby se členské státy Evropské unie takových transferů zdržely, jako tomu bylo v minulosti jednoznačně učiněno v případě Řecka. Takové rozhodnutí nebylo dle žalovaného učiněno ani na úrovni Evropské unie, ať už by šlo o její výkonné orgány, Evropský soudní dvůr či Evropský soud pro lidská práva. Žalovaný si navíc vyžádal od italské strany individuální záruku, že žalobci a jejich nezletilý syn nebudou po příjezdu do Itálie rozděleni a že jim bude zajištěna náležitá péče.
37. Pokud jde o podklady, z nichž žalovaný v posuzovaných případech vycházel, obsahují správní spisy toliko shora zmíněnou vlastní zprávu žalovaného k italskému azylovému systému ze dne 19. 1. 2018. Uvedená Zpráva OAMP pak v obecné rovině popisuje průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany v Itálii, navazujícího odvolacího řízení, možnosti právní pomoci poskytované žadatelům nevládními organizacemi, systém italských azylových středisek a fungování dublinského systému v Itálii. Ani tato zpráva však neobsahuje téměř žádné bližší informace, které by poskytovaly odpovědi na klíčové otázky, jež vyvstávají v nyní posuzované věci. Odkazuje na Zprávu MZV USA, podle níž v italských střediscích na konci roku 2016 pobývalo přes 175 tisíc osob, přibližně 13 % z nich bylo ubytováno v zařízeních vysoké kvality a zbytek v zařízeních mající dočasnou povahu, jejichž kvalita se lišila zařízení od zařízení. Zpráva MZV USA popisovala situaci následovně: „NGOs (specializované nevládní organizace) informovaly o tisících legálně a nelegálně pobývajících cizinců včetně migrantů a uprchlíků, kteří žili v opuštěných budovách v Římě a jiných velkých městech a měli omezený přístup k veřejné službě. Tisk informoval o omezené zdravotní péči, nedostatečných a přeplněných střediscích a nedostatečném přístupu k základnímu vzdělání a poradenství. Zástupci UNHCR, IOM a dalších humanitárních organizací veřejně kritizovali ubytovací podmínky, zejména přeplněnost v některých příjímacích střediscích.“ Dále se ve zprávě OAMP uvádí, že od roku 2014 vzniklo 11 středisek pro žadatele o mezinárodní ochranu přijatých skrze dublinský systém, 3 z nich byly vyčleněny pro zranitelné osoby. Jejich umístění při návratu do Itálie záviselo též na tom, v jakém stadiu bylo jejich řízení o mezinárodní ochraně. Obecně lze konstatovat, že v takových případech postupují italské úřady v závislosti na volné kapacitě středisek. V případě dublinského systému byla Itálie za 11 měsíců roku 2016 dotazována ve 26 116 případech.
38. Zdejší krajský soud v rozsudku č. j. 43Az 5/2018 uvedl: „Krajský soud by očekával, že žalovaný bude při shromažďování podkladů pro svá rozhodnutí v předmětných věcech věnovat větší pozornost uvedeným otázkám. Žalovanému musí být známo, že italský systém přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu se potýká se znatelnými problémy, nejspíše od

doby, kdy ESLP vydal rozhodnutí Tarakhel proti Švýcarsku. ESLP se v tomto rozsudku podrobně zabýval podmínkami v italských azylových střediscích. Konstatoval, že situace zde sice není srovnatelná se situací v Řecku, tak jak ji popsal v rozsudku M. S. S. proti Belgii a Řecku. Neshledal tedy, že by navrácení do Itálie bylo vyloučeno v případě všech žadatelů o mezinárodní ochranu. Zároveň však vyslovil vážné pochybnosti o schopnosti italského systému poskytnout odpovídající ubytování vzrůstajícímu počtu žadatelů přicházejících do Itálie. ESLP shledal opodstatněnými obavy, že významnému množství žadatelů nebude v Itálii poskytnuto žádné ubytování nebo ubytování v přeplněných zařízeních s nevyhovujícími podmínkami (Tarakhel, b. 110, 114 a 115). Připomněl, že špatné zacházení musí dosáhnout určitého minimálního stupně závažnosti, aby založilo porušení práv garantovaných článkem 3 Úmluvy. Riziko dosažení této intenzity nicméně spatřoval zejména v případě dětí (nevylímáje děti doprovázené rodiči), které se pro svou zranitelnost těší zvláštní ochraně. Z těchto důvodů požadoval v posuzované věci po švýcarských úřadech, aby si vyžádaly od svých italských protějšků záruku, že žadatelé budou po navrácení do Itálie přijati do zařízení, které je uzpůsobeno věku jejich dětí, a že nedojde k rozdělení rodiny (Tarakhel, b. 118-120).

39. Obecně známou skutečností, reflektovanou i ve zpravodajství v českých sdělovacích prostředcích, je, že Itálie se nadále potýká s velkým počtem nově přicházejících žadatelů o mezinárodní ochranu. Tuto skutečnost dokládá i statistika Eurostatu, na níž odkázali žalobci. Vyplývá z ní, že zatímco například v březnu 2017 Itálie evidovala 116 385 nevyřízených žádostí o mezinárodní ochranu, v prosinci 2017 to bylo již 152 420 nevyřízených žádostí. Nabízí se otázka, jak italský přijímací systém zvládá tento nápor a zda se podmínky v italských azylových střediscích nějak změnily od doby, kdy ESLP vydal rozsudek Tarakhel proti Švýcarsku. Zda například nedošlo k jejich dalšímu zhoršení.
40. Žalovanému je třeba dát za pravdu v tom, že UNHCR, ESLP, ani Soudní dvůr dosud nevydali ve vztahu k Itálii žádné stanovisko či rozhodnutí obsahující kategorický požadavek, aby se státy zapojené do dublinského systému zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. To však samo o sobě neznamená, že neexistují závažná rizika při návratu žadatelů do Itálie. O jejich existenci mohou svědčit také zprávy nevládních organizací či rozhodnutí národních soudů.“
41. Jak vyplynulo z obsahu žalob, žalobci v souvislosti s touto problematikou odkazovali na zprávy organizací DRC a OSAR, obsahující informace o takových závažných rizicích, obzvláště ve vztahu ke zranitelným osobám, mezi které je nutné řadit i žalobce. V tomto směru soud uvádí, že ač nebyla za nezletilého syna žalobců J. (nar. ...) žaloba podána, lze předpokládat, že je se svými rodiči a sdílí jejich osud.
42. Krajský soud si je vědom ustanovení § 77 odst. 1 s. ř. s., dle kterého dokazování provádí soud při jednání. V projednávaném případě účastníci souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. V takovém případě s přihlédnutím ke skutečnosti, že soud má v dané věci povinnost rozhodnout o žalobách do 60 dnů ode dne, kdy žaloby byly prosté vad a měly všechny náležitosti (§ 32 odst. 6 zákona o azylu), by krajský soud považoval za přepjatý formalismus nařizovat jednání ve věci toliko z důvodu, aby provedl důkazy relevantními částmi uvedených zpráv, navíc za situace, kdy uvedené zprávy jsou veřejně dostupné (zpráva OSAR na <https://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-englisch-sfh-bericht-italien-aufnahmebedingungen.pdf>, zpráva DRC a OSAR na <https://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2017/drc-osar-drmp-report-090217.pdf>). Krajskému soudu je navíc obsah podstatných částí těchto zpráv znám z úřední činnosti, neboť v případě žalobců v řízení vedeném pod sp. zn. 43 Az 5/2018 byly při jednání

soudu dne 4. 5. 2018 uvedené důkazy soudem provedeny, a to tak, že soud označil relevantní části předmětných zpráv a přítomná tlumočnice provedla jejich překlad, který je zaznamenán v protokolu z jednání.

43. Zdejší krajský soud v rozsudku č. j. 43Az 5/2018-103 k těmto zprávám uvedl: „Podle názoru OSAR vykazuje italský přijímací systém závažné nedostatky, Itálie tudíž není schopna dostát požadavkům plynoucím z evropského a mezinárodního práva. Itálie stále nemá koherentní a udržitelný přijímací systém, přijímání je založeno na krátkodobých opatřeních a je silně fragmentované. V individuálních případech může dojít k porušení článku 3 Úmluvy. Z těchto důvodů by si země, které do Itálie navrací rodiny nebo zranitelné osoby, měly vyžádat další, více individualizované záruky týkající se jednotlivých osob. Odkaz na oběžník italského ministerstva vnitra uvádějící místa ve SPRAR centrech určená pro zranitelné osoby nepředstavuje dostatečnou záruku definovanou ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, neboť není jasné, která místa jsou určena pro navracené osoby a jestli navracené osoby skutečně budou umístěny v těchto místech.
44. Zpráva DRC a OSAR navazuje na výše popsanou zprávu OSAR. Uvádí se v ní, že OSAR během předchozího šetření v Itálii provedeného v roce 2016 zjistil, že italský azylový systém nadále vykazuje nedostatky, pokud jde o azylové řízení a přístup osob vrácených podle nařízení Dublin III k ubytování. Zároveň zjistil, že zejména rodiny a zranitelné osoby čelí zvýšenému riziku porušení jejich práv garantovaných článkem 3 Úmluvy v případě návratu do Itálie. V lednu 2017 proto zástupci DRC a OSAR podnikli další zjišťovací misi, během níž se zaměřili na situaci rodin a zranitelných osob. Zpráva obsahuje celkem šest případových studií popisujících podrobně situaci jednotlivých sledovaných osob (navracených do Itálie buď ze Švýcarska, nebo z Dánska, a to v době po přijetí rozsudku ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku). Ve zprávě se konstatuje, že žádný z žadatelů, kteří byli monitorováni v rámci tohoto programu, neměl přístup do SPRAR center po svém příjezdu do Itálie. Naopak jejich zkušenost byla taková, že zacházení ze strany italských úřadů bylo velmi arbitrární. Žadatelé pobývali v zařízeních, které nebyly určeny pro rodiny s dětmi, a v jednom případě nebyla zajištěna ani soudržnost rodiny. Žadatelé byli přesunuti do Itálie na základě předpokladu, že obdrží vhodné přijetí pro rodiny a zranitelné osoby, transfery však dle názoru DRC a OSAR nenaplnily požadavky stanovené ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku.
45. Krajskému soud jsou dále známa rozhodnutí národních soudů z Francie, Dánska, či Německé spolkové republiky, které v nedávné době v konkrétních případech rozhodly (kromě jiného s odkazem na zmíněné zprávy organizací DRC a OSAR) o tom, že návratu žadatelů o mezinárodní ochranu do Itálie brání systémové nedostatky italského azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě – viz rozhodnutí Správního tribunálu v Rennes ze dne 5. 1. 2018, žaloba č. 1705747 (dostupné na <http://www.asylumlawdatabase.eu/en/case-law/france-%E2%80%93-rennes-administrative-tribunal-5-january-2018-application-no-1705747#content>), dánské Odvolací rady pro uprchlíky ze dne 30. 11. 2017 (dostupné na <http://www.asylumlawdatabase.eu/en/case-law/denmark-refugee-appeals-board%E2%80%93decision-30-november-2017#content>) a Správního soudu v Braunschweig ze dne 12. 10. 2016, sp. zn. 5 A 332/15 (dostupné na <http://www.asylumlawdatabase.eu/en/case-law/germany-administrative-court-braunschweig-12th-october-2016-5-332-15#content>).
46. S ohledem na uvedené skutečnosti krajský soud nepovažuje žalovaným shromážděné podklady za dostatečné. Žalobci představují rodinu s malým dítětem, přičemž přemísťování právě takových žadatelů do Itálie se v současnosti jeví jako přinejmenším problematické. Ve

správních řízeních shromážděné podklady ale neumožňují posoudit, zda přemístění žadatelů do Itálie není v daném případě vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v tomto členském státě. Tyto podklady tak nesplňují požadavky, jež na ně klade výše citovaná judikatura správních soudů.

47. *K odkazu žalovaného na individuální záruky, které si vyžádal od italských orgánů, krajský soud uvádí následující. Žalovaným zmiňovanými zárukami patrně má být sdělení italského ministerstva vnitra ze dne 14. 2. 2018 odkazující na „oběžník z 8. června 2015“ (viz výše bod 38). Správní spisy, ani napadená rozhodnutí žalovaného neobsahují žádné bližší informace k těmto zárukám, například o jaký oběžník se jedná atd. Ve zprávě DRC a OSAR se nicméně uvádí, že v reakci na rozsudek ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku italské ministerstvo vnitra rozeslalo dne 8. 6. 2015 příslušným orgánům států zapojených do Dublinského systému oběžník obsahující seznam 161 míst ve SPRAR centrech (italských azylových střediscích) určených pro navrácené rodiny. Odkazovaným oběžníkem je tak zřejmě míněn právě tento oběžník. Podle organizací DRC a OSAR však odkaz na předmětný oběžník nepředstavuje dostatečnou záruku definovanou ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku. Podle jejich zjištění v praxi dochází často k situacím, že země přemísťující žadatele (zranitelné osoby) sice obdrží od Itálie záruku v podobě odkazu na daný oběžník, ve skutečnosti ale po přemístění do Itálie nejsou tyto osoby umístěny do zařízení vhodných pro rodiny s dětmi.*
48. Krajský soud proto ve shodě se závěry rozsudku č. j. 43Az 5/2018-103 považuje za předčasné v tuto chvíli definitivně hodnotit, zda záruky poskytnuté ze strany Itálie lze považovat za záruky odpovídající požadavkům definovaným ESLP v rozsudku Tarakhel proti Švýcarsku. Závěry žalovaného o tom, že přemístění žalců do Itálie není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v tomto členském státě, nemají oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, popřípadě v dalších podkladech obsažených ve správních spisech. Žalovaný se tedy dopustil vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a jeho rozhodnutí je nutné zrušit již jen z tohoto důvodu. Krajský soud ale považoval za vhodné poukázat na pochybnosti, které plynou z žalobci předložených důkazů ve vztahu k těmto zárukám. Bude na žalovaném, aby v dalším řízení, které v této věci povede, jednak shromáždil pro posouzení věci dostatečné podklady, jednak aby se zabýval těmito pochybnostmi.

V. Závěr a náklady řízení

49. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadená rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
50. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalobcům, kterým by jinak jakožto úspěšným účastníkům řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 15. června 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně